

॥ ९ ॥ अवनिप्रधानो धृतराष्ट्रः ॥ १० ॥ नासाविति किं नाम पापं कृत्वाऽहमचक्षुर्जातः कौंतेयं प्रव्राज्य कीदृशो भविष्यामीति धियानासौ पश्यतीत्यध्यादृत्य योज्यं ॥ ११ ॥ चामीकराभान् कनकप्रभान् एत
न्मरणचिह्नं नृशंसं निधं कर्म ॥ १२ ॥ इमान् भीष्मादीन् शृणाति हि नस्ति शृणोतीति लेखकप्रमादः न शृणोतीति गौडपाठे तु अयमग्निर्वैश्वानरो यो यमंतः पुरुषे येनेदमन्नं पच्यते यदि दमयते तस्यैष घोषो भवति यमेत

कथं नु भीष्मश्च रूपश्च विप्रो द्रोणश्च राजा च कुलस्य वृद्धः ॥ प्रव्राज्य पार्थान्सुखमाप्नुवंति धिक् पापबुद्धीन् भरतप्रधानान् ॥ ९ ॥ किं नाम वक्ष्यत्यवनिप्रधानः पितृ
न्समागम्य परत्र पापः ॥ पुत्रेषु सम्यक् करितं मयेति पुत्रानपापान्व्यपरोप्य राज्यात् ॥ १० ॥ नासौ धिया संप्रति पश्यति स्म किं नाम कृत्वा हमचक्षुरेवं ॥ जातः पृथि
व्यामिति पार्थिवेषु प्रव्राज्य कौंतेयमिति स्मराज्यात् ॥ ११ ॥ नूनं समृद्धान् पितृलोकभूमौ चामीकराभान् क्षितिजान् प्रफुल्लान् ॥ विचित्रवीर्यस्य सुतः स पुत्रः कृ
त्वानृशंसं वत पश्यति स्म ॥ १२ ॥ व्यूढोत्तरां सान् पृथुलो हिताक्षानिमान् स्म पृच्छन् शृणाति नूनं ॥ प्रास्थापयद्यत्सवनं सशंको युधिष्ठिरं सानुजमात्तशस्त्रं ॥ १३ ॥
यो यं परेषां पृतनां समृद्धान् निरायुधो दीर्घभुजो निहन्यात् ॥ श्रुत्वैव शब्दं हितकोदरस्य मुंचंति सैन्यानि शकृत् समूत्रं ॥ १४ ॥ स क्षुत्पिपासाध्वकृशस्तरस्वी समेत्य ना
नायुधबाणपाणिः ॥ वने स्मरन्वासमिमं सुघोरं शेषं न कुर्यादिति निश्चितं मे ॥ १५ ॥ नद्यस्य वीर्येण बलेन कश्चित्समः पृथिव्यामपि विद्यते न्यः ॥ स शीतवाता तप
कश्चि तांगो न शेषमाजावसुहृत्स कुर्यात् ॥ १६ ॥ प्राच्यां नृपाने करथेन जित्वा वृकोदरः सानुचरान् रणेषु ॥ स्वस्यागमद्योतिरथस्तरस्वी सोयं वने क्लिश्यति चीरवा
साः ॥ १७ ॥ यः सिंधुकूले व्यजयन् नृदेवान्समागतान् दाक्षिणात्यान् महीपान् ॥ तं पश्यते मंसह देवमद्यतरस्विनं तापसवेषरूपं ॥ १८ ॥ यः पार्थिवाने करथेन जिग्ये
दिशं प्रतीचीं प्रतियुद्धशौढः ॥ सोयं वने मूलफलेन जीवन् जटीचरत्यद्य मलाचितांगः ॥ १९ ॥ स त्रे समृद्धेति रथस्य राज्ञो वेदी तलादुत्पतिता सुताया ॥ सोयं वने
वासमिमं सुदुःखं कथं सहत्यद्य सती सुखार्हा ॥ २० ॥ त्रिवर्गमुख्यस्य समीरणस्य देवेश्वरस्याप्यथ वाश्विनोश्च ॥ एषां सुराणां तनयाः कथं नु वने चरन्त्यस्तसुखाः
सुखार्हाः ॥ २१ ॥ जिते हि धर्मस्य सुते स भार्ये स भ्रातृके सानुचरे निरस्ते ॥ दुर्योधने चापि विवर्धमाने कथं न सीदत्यवनिः स शैला ॥ २२ ॥ इति श्रीमहाभारते
आरण्यके पर्वणि तीर्थयात्रा पर्वणि लोमश तीर्थयात्रा यांबलरामवाक्ये ऊनविंशाधिकशततमोऽध्यायः ॥ ११९ ॥ ॥ ६३ ॥ ॥ ६३ ॥ ॥ ६३ ॥

त्कर्णावपि धाय शृणोति स यदोक्तमिष्यन् भवति नैनं घोषं शृणोतीति श्रुत्यर्थो नुसंधेयः ॥ १३ ॥ १४ ॥ शेषं न कुर्यात्निःशेषमेव नाशयेदित्यर्थः ॥ १५ ॥ १६ ॥ स्वस्तिक्षेमेण आगमत् आगतः ॥ १७ ॥ १८ ॥
सोयं न कुलः ॥ १९ ॥ राज्ञः दुपदस्य ॥ २० ॥ त्रिवर्गमुख्यस्य धर्मस्य त्रिवर्गो धर्मकामार्थैरित्यमरः वने अचरन् हि अस्तसुखा इति च्छेदः ॥ २१ ॥ २२ ॥ इत्या० नै० भा० ऊनविंशत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ ११९ ॥